

આધિ, વ્યાધિ ને ઉપાધિની શૂળ

• આધિ, વ્યાધિ ને ઉપાધિની શૂળ,
કારણ કે ભવડો મળે છે 'ફી ટેક્સ'માં.

બત્રી ટકકે જનાવર ને તેત્રી ટકકે નારી-નર,
ચડાવે જ 'પાસ' ધ્યાં છે, વાંદરા ને ખચ્ચર.

આથી ઊછળે છે દુર્જનીના પૂર,
ઘરો-ઘરે કજિયાં વમળાય છે દેશમાં.

માંડ-માંડ મળિયું છે માણસનું ખોખું,
બાળકની સામે ફોડે મા-બાપ તોપું.

તેથી બચપણથી કંકાસોની ધૂળ,
છંટાણી બાળકનાં અંતરપ્રદેશમાં.

'અનુસર્ટિફાઈડ' ઘણાં 'ફાધર' ને 'મધર',
વાંકાં ને જડમાં વધે પાશવતા પ્રબળ.

રહી પાયામાં જ પહેલી ભૂલ,
ઘણાંખરાં ગાળે છે જીવતર કલેશમાં.

મા-બાપ કમાવામાં પ્રેમ-સૂનાં પરિવાર,
છોકરાંને શેરિયુંના કુસંગોથી ભ્રષ્ટાચાર.

જેવાં બીજ તેવાં ફળે પાક્યા નૂર,
તૂટ્યા સમન્વય 'જપ્રેશન ગેપ'માં.

મુગ્ધાવસ્થે દેખાદેખી લવેરિયાંનો રાફડો,
'ટી.વી.' દેખી જોડા-જોડી ધૂણી ફાડે રાગડો.

બેઉ સાથે માણે 'જવાની કી ભૂલ',
જાણી-જોઈ જલી મરે પતંગિયાં જયોતમાં.

વાસ્તવિક ભૂમિ પર કલ્પનાનો ભૂકંપ,
સંસારવ્યવહારે યુવાની છે અ-જંપ.

લાડુ લક્કડ કા ખાધાં તેની ભૂલ,
જીભડી ગંધાતી બાફેલ દેષમાં.

વકરેલાં દુરાચાર માઝા મૂકી ભેલાયાં,
શેતાન શરીફોનાં રાફડાં જો ફૂંકાયાં.

ચાર બાજુથી અકળાયાં છે ઉર,
ભીંસમાં ઝેર છે ઘૂંટાયા ઘણાં 'કેસ'માં.

નોકરીની દોડધામ, શેઠનો ઠપકો,
પણી એમાં નબળો, બાયડી પે શૂરો.

આમ જીવતર ભિડાવાથી ફૂલ,
પ્રેમ તૂટ્યા અહમ્ભગ્નો પાગલોની 'રેસ'માં.

સ્નેહના સ્મશાનિયાને કાલની ચિંતા,
'નિરાશ્રિત' માનવીને સળગાવે ચિતા.

કહ્યું ભગવાને શાસ્ત્ર અ-મૂલ,
કૃષ્ણને કરવું હોય તે કરે, લખે, 'ચેક'માં.

કુદરતના આશ્રિતો છે પશુ-પંખી જનાવર,
માલિકીના ઘર વિનાના ગાય-ભેંસ-ભૂચર.

બેઠે દારિકા ને ન્હાતા ગંગાપૂર,
ફૂતરાં નિમકહલાલ બધાં 'ફેઝ'માં.

ઘોડા-હાથી-કીડીનેયે પેટ મુજબ મણ ને કણ,
બિલાડીના 'ટિકિને', ઉંદરનું જમણ.

જુઓ નિયતિમાં 'વ્યવસ્થિત' મૂળ,
ભાર ફેંકી આળોટે, ગધ્યા ખૂબ 'ટેસ'માં.

જનાવરને સંજ્ઞા સીમિત, મનુષ્યોને અસીમિત,
વધારી છે જરૂરતો માણસોએ 'અનુલિમિટ'.

ખાધું વાપરીને આયખું સમૂળ,
ઘાણી ફિરાવે બળદિયા જો 'ટેન્સ'માં.

'કળ'વાળાં કજ્જેડાનાં મનમેળ તૂટેલાં,
'અન્ડરટોન' મુજરીથી બાંધે કરમ ફૂટેલાં.

આપે સામસામી હંકાવાની હૂલ,
સાપણ ને સાપોલિયાં ઓડે ઝેર વેરના.

'સિરિયસલી સિન્સિયર' ભાગીદારી શોભે,
પતિ-પત્ની ઘરમાં જ શાંતિ પામે સજ્જેડે.

ઘાય પરસ્પર બેઉ અનુકૂળ,
ત્યારે જ છૂટે ઋણાનુબંધ દેહના.

'એક્સ્ટેન્શન' આયખાનું માંડે નહીં કોઈ ગણિત,
ઊભાં રહે બંગલા ને ચાલ્યાં જાય ઘરઘણી જ.

હજી સમજી લ્યો સ્થાનમાં ચતુર,
'માર્ચ એન્ડે' વધવાનાં 'ટેક્સ' મૂઆ ! 'ડેથ'નાં.

દુનિયા ચલાવવાનો ખુલ્લો છાનો ખજાનો,
આર્તધ્યાન-રૌદ્રધ્યાની મસમોટી દુકાનો.

'હોલસેલ'માં કષાયી મગરૂર,
છુટક તો ઝૂંપડીમાં ગરીબોને ઘેરતાં.

ભટકાવે ભવોભવ જગતગામી કુધ્યાનો,
જાતને જ છેતરે અણહકકના અપધ્યાનો.

મળે ખોખાં મુફતીમાં ભરપૂર,
કુદરતી જ વ્યવસાયો બીખાં 'કંપોઝ'માં.

જાતે જ બંધાયેલાં, ગુન્હેગાર ન્યાયાધીશ,
લમણે હાથ દઈ બેઠાં ઉપરવાળા જગદીશ.

માથે 'કંપોઝિટર' નવરો નથી જ,
'વ્યવસ્થિત' બીબાં-બીબી છપાયાં છે 'પ્રેસ'માં.

ફોજદારી ગુના જેવો ફર્જિયાત સંસાર,
'એડ્જસ્ટ એવરીથિંગ' પ્રકૃતિને જો, નિકાલ.

માંહી ભગવાન, બહાર 'વ્યવસ્થિત',
આટલું જ વર્તે એ થઈ ગયાં મ્હાતમા.

'કવિ', તમે કરો નહીં હવે ઝાઝી લમણાઝીક,
બતાડી દ્યો, અમને હવે, 'દાદાજી'ની ક્યાં છે 'લિફ્ટ' ?

પોતે કોણ છે ? એ જાણી, ભાંગ ભૂલ,
ત્રિ-પાંચિ વિરમે છે સત્ નિઃશેષમાં.

